Δ. Πουρνάρας

ΑΠΟ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΑΝΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

Ὁ θάνατος εἶναι πάντοτε ἕνα γεγονὸς ποὺ συγκλονίζει. Ἐκείνους βέβαια, κυρίως, ποὺ ἔχουν κάποια σχέση ἢ καὶ ἐπαφὴ μ' αὐτόν, συγγενική, φιλική ἢ ἀκόμη γνωριμία ἁπλῆ μὲ τὸν θανόντα.

Μὲ τὸν ἄνθρωπο ποὺ μέχρι χθὲς μιλοῦσε, ἐκινεῖτο, ἐπερπατοῦσε, ἐσκέπτετο, ἐργαζόταν καὶ τώρα ἔπαυσε νὰ ὑπάρχει. Ξεγράφτηκε ἀπό τὰ «τεφτέρια» τῶν ζωντανῶν. Εἶναι νεκρός.

Γεγονὸς ἀσύλληπτο ἀπὸ τὸ μικρὸ ἀνθρώπινο μυαλὸ εἶναι ὁ θάνατος παρ' ὅτι φυσικὰ καὶ ἀναμενόμενον:

Ὅποιος γεννηθῆ θὰ πεθάνῃ!

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπαράβατη ἀρχή. Τό ἀξίωμα. Ὁ κανόνας ποὺ δὲν ἔχει καμμιὰ ἀπολύτως ἐξαίρεση.

Ὅμως, ἂν ὁ θάνατος ὁ φυσιολογικός συγκλονίζει καὶ συναρπάζει. Πόσο ἀλήθεια μεβρὸς εἶναι ὁ ξαφνικὸς θάνατος. Ὅπως κάθε συμβὰν ποὺ ἔχει τὸ στοιχεῖο τοῦ ἀφανιδισμοῦ, συνταράσσει.

Ἡ ἐκκλησία ἡ ἴδια τὸν ἀποκαλεῖται.

Κατὰ συνέπειαν ἂν θελήσουμε νὰ κυριολεκτήσουμε στὴν περιγραφὴ τῶν αἰσθημάτων ποὺ μᾶς καταλαμβάνουν, στὴν ἀναγγελία τοῦ ξαφνικοῦ θανάτου παρ' ὅλη τὴ πληρότητα καὶ τὸ πλοῦτο τῆς γλώσσας μας καμμιὰ λέξη δὲν θὰ βροῦμε ἀπολύτως ταιριαστή.

Θὰ ποῦν ἴσως οἱ ἀναγνῶστες:

Τί σ' ἔπιασε χριστιανέ μου τρωῖ —πρωῖ δευτεριάτικα μὲ τοὺς θανάτους. Κουνήσου ἀπὸ τὴ θέση σου!

Χτῦπα ξύλο!

Ἀκόμη δὲν ἀνοίξαμε τὰ μάτια μας.

Ἄσε μας νὰ χαροῦμε τὶς ἀδρεναλινοβραδυνὲς ἐντυπώσεις. Ἀκόμη στ' αὐτιά μας ἀντηχοῦνε οἱ ἦχοι τῆς μουσικῆς.

Τί τὰ θές αὐτά;

Πρέπει νὰ συμφωνήσω. Ὄχι μόνο γιὰ νὰ σᾶς κάνω τὸ χατήρι. Ἀλλὰ γιατὶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ζωή.

Ἔτσι θὰ ζήσουμε μὲ λιγώτερο ἄγχος. Ὅταν διώχνουμε ἀπὸ τὴ σκέψη, χωρίς φυσικὰ νὰ τὸν ἀγνοοῦμε, τὸ βραχνὰ τοῦ θανάτου ποὺ παίρνει τὴν ἀνθρώπινη, φαντασία ἡ πιὸ ἀπαίσια μορφή.

Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ τὰ καταφέρω.

Τὰ γεγονότα τὰ συνταραστικὰ ποὺ συνέβησαν τὴ προηγούμενη ἑβδομάδα μὲ διαστάσεις ἀνεξέλεγκτες θὰ ἦταν ἀσυνέπεια πρὸς τὴ κυρία ἀποστολὴ τῆς στήλης ποὺ ἔχει γιὰ ἀντικείμενο τὴν ἐξέταση τῶν συμβάντων—ὅποια κι' ἂν εἶναι, ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς ἀντικειμενικότητος καὶ μὲ μάτι συμπαθείας συμπόνοιας καὶ ἀνθρωπιᾶς. Ἔτσι, ἐξ ἄλλου, δικαιολογῶ καί τὸ πάγιο τίτλο της.

Πρωῖ — πρωῖ μὲ ὄρεξη καὶ μὲ εὐχαρίστηση ξεκίνησε ὁ συνάδελφος τὸ μοιρολόι πρωϊνὸ γιὰ τὴ δουλειά του. Βγαίνοντας στὴν ἐξώπορτα γύρισε καὶ ἀγκάλιασε μὲ τὴ ματιά του σπίτι γυναίκα καὶ παιδιά, δυὸ κορίτσια καὶ ἕνα ἀγόρι. Σήκωσε ὕστερα τὸ χέρι καθώς ἔστριβε στὸ διάδρομο τοῦ κήπου ἔξω.

Γειά σας!

Κι' ἔφυγε ὄχι μόνον ἀπὸ ὁ σπίτι ἀλλὰ κι' ἀπ' τὴ ζωή. Ποιὸς νὰ τοῦ τόλεγε ὅτι δὲν θὰ γύριζε πιά. Ὅτι θὰ ἔμενε ἄφωνος, σὰ νὰ τὸν χτύπησε κεραυνός, μόλις ἔφτασε στὸ γραφεῖο του νὰ ἐργασθῆ.

Μὲ τί κουράγιο καὶ ποιὰ προπαρασκευὴ πρέπει νὰ κάνης γιὰ νὰ ἀναγγείλης ἕνα τόσο τραγικὸ γεγονὸς ποὺ ἐνῷ εἶναι ἀπίστευτο εἶναι ἀληθινό; Πρέπει ὅμως. Δέν γίνεται ἀλλοιῶς.

Ποιές λέξεις νὰ βρῆς γιὰ νὰ πῆς, πρὶν συνέρθης ἀπὸ τὸ πρῶτο ξαφνικό στὸ βαρκάρη. Τὸ τίμιο καὶ συμπαθῆ καὶ ἀγαθὸ Μητσῆ ποὺ ἀνήμερα στὴ γιορτὴ του ἦρθε ἕνα θλιβερώτατο ἄγγελμα. Ὁ γυιός του ὁ στρατιώτης σκοτώθηκε σὲ δυστύχημα αὐτοκινητιστικό. Τὴν ἄλλη μέρα ἔφθασε τὸ κουφάρι τοῦ νεκροῦ λεβέντη κοκκαλιασμένο— ἄψυχο στὸ φέρετρο — ψυχρό.

Κι' ἂν βρῆς, εἶναι ζήτημα ἂν βγαίνουν ἀπὸ τὰ χείλη λέξεις παρηγοριᾶς ἐνῷ ἀπὸ τὰ μάτια τρέχουν δάκρυα. Κι' ἀντὶ νὰ παρηγορήσης ἔχεις ἀνάγκη παρηγοριᾶς.

Καὶ τώρα ὁ ἐπίλογος ὁ τραγικός γιὰ νὰ «τριτώση» καὶ νὰ παρουσιάση τόσο ἔντονη σὲ συγκινήσεις τραγωδία ὥστε βέβ τὴ χωράει ἀνθρώπινος νοῦς. Καὶ ὅμως ἄνθρωπος ἦταν ὁ δημιουργός της καὶ πρωταγωνιστής της. Ἂν θρωπος στὴ μορφή. Κτῆνος στὰ αἰσθήματα. Θαμπὰ ἀκόμη στοὺς ἀνατολικούς λόφους ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη ποὺ ἄρχιζαν νὰ διαγράφωνται στὸ ροδίζοντα ὁρίζοντα ἔστησε καρτέρι καὶ σκότωσε σὰ σκυλὶ μὲ δυὸ «δικαννιὲς» ἕνα καλὸ καὶ συνετὸ καὶ πρᾶο νέο οἰκογενειάρχη, πατέρα τριῶν μικρῶν κοριτσιῶν.

Ἀφορμή, καθώς λένε, στάθηκε μιὰ «γράνα» ποὺ θέλησε καλὰ καί σώνει ὁ παλληκαρᾶς θύτης νὰ καταπατίση καὶ νὰ εἰκειοποιηθῆ.

Καὶ ὅσον ἀφορᾶ τίς δυὸ πρῶτες περιπτώσεις δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ ὑποταχθοῦμε στὴ θέληση ἐκείνου ποὺ ρυθμίζει τὰ πάντα στὴ πλάση ὁλόκληρη. Νὰ ὑπομένουμε μὲ καρτερία. Νὰ ὁπλισθοῦμε μὲ ὑπομονή.

Νὰ ἐκφράσουμε ὅμως τὸν ἀποτροπιασμό μας γιὰ τὴ πράξη τὴν ἐγκληματικὴ ποὺ κατεβάζει τὸν ἄνθρωπο πιὸ χαμηλὰ ἀπὸ τὸ ζῶον.

Σὲ κείνους δὲ ποὺ στερήθηκαν τὸ προστάτη. Τὴ χήρα. Τὰ ὀρφανά. Παρηγοριό. Προστασία θεϊκή.

ΔΗΜ. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΤΟ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΑΣ

Τοῦ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Π. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΥ, ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ, Γ' Περιφερείας ΠΑΤΡΩΝ

Δ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

Δέν ἀντέχουμε στὸν πειρασμό. Ἀπὸ τὴν «Ἑλληνικὴ Κλασσικὴ Παιδεία» μεταφέρουμε ἀποσπάσματα: «Ὅποιος ἀρνιέται τὸν ἑαυτόν του τὴ ζωη καὶ τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ του, ἀφαιρεῖ ὁ ἴδιος τὰ θεμέλια τῆς μορφωσής του.»

«Καμιὰ ὠφέλεια δέν μπορεῖ να χαρεί αὐτὸς που ποθεῖ να πλησιάσει τον ἀρχαίο κλασσικό, για να σκύψει δούλος— του κι απομιμητὴς του με τὴ συναίσθηση της αναξιότητάς— του μπροστὰ στὸ μεγάλο πρότυπο. Μορφώσιμη εἶναι μονάχα η ψυχὴ που τη φλέγει ο πόθος της λευτεριάς, ὀχι που κλείνει δουλικὸ φρόνημα... θέλουμε να τον πλησιάσουμε για ν' ἀντιμετρηθοῦμε μαζί του... Τὸ μορφωτικὸ ἰδανικὸ πρέπει να το κερδίζει το κάθε ξυπνημένο ἀτομο μοναχό του, κι' ακόμα να το ξανακερδίζει κάθε συνειδητὴ στιγμὴ... Το τέλος του θα το σφραγίσει μοναχὰ ο θάνατος, ὅταν ἔρθει, καὶ σβύσει ἀπὸ το ἀτομο ἡ ἀπὸ το ἔθνος την κάθε λοχτάρα και την κάθε σκέψη». Φτάσαμε κάπου. Ὁ κα θένας μπορεῖ νὰ νοιώθη ἀνεταὴ στενόχωρα σέ μιὰ θέση ἢ ἀν τίθεση. ΑΡΚΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΘΕΡΜΑΙΝΗ Η ΠΙΣΤΗ. Τί θὰ γίνη ὅμως τὼρα; Πῶς θὰ λυθῆ τὸ ὀρθογραφικὸ μας πρόβλημα; Πῶς θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸν ὀρθογραφικὸ τραγελαφισμὸ ἀντιμετωπίζοντας θαρραλέα τὴν ἱστορικὴ εὐθύνη; Χρειάζεται ἡ τολμηρὴ κι' ἀποφασιστικὴ ἐγχείρηση. Πρέπει νὰ γκρεμιστῆ τὸ χάρτινο οἰκοδόμημα τῶν τόνων καί πνευμάτων. Τὴν τελειωτικὴ ἀπάντηση θὰ πάρουμε πάλι ἀπὸ τὸ Μανόλη Τριανταφυλλίδη γράφει: «Σχετικὰ μέ τὴν ὀρθογραφία εἶναι ἀνάγκη καί εἶναι πιὰ καιρὸς νὰ καταργὴ θῆ ἀπὸ τὴ σχολικὴ γλώσσα ἡ ποικιλία τῶν τόνων καὶ πνευμάτων καί νὰ διατηρηθῆ ἕνας τόνος γιὰ κάθε μιὰ μονοσύλλαβη λέξη. Τὸ σημερινὸ μας τονικὸ σύστημα εἶναι ἀδικαιολόγητο βάρος καί ἀστεῖος ἀναχρονισμός, ἀνάξιος μιᾶς Ἑλλάδος συγχρονισμένης. Καθιερώνοντας τὸ ἁπλοποιημένο ἐνιαῖο τονικὸ σύστημα εὐκολύνομε σημαντικὰ τὴν ὀρθογραφία τῆς γλώσσας μας καί τῆς ἀφαιροῦμε μιὰ ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες δυσκολίες. Δυσκολευόμαστε συνήθως νὰ ἐγκαταλείψωμε ὀρθογραφικ' ἔς συνήθειες παλιές καί προκαταλήψεις πού τίς περιβάλλομε μέ φωτοστεφάνια. Μιὰ μεταρρύθμιση ὅμως πρέπει νὰ κρθῆ ὄχι τόσο ἀπὸ τὶς ψυχολογικές μόνο δυσκολίες της περασμένης ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀπὸ τις ἀνάγκες των νεων γενεῶν. Ἡ καλλιέργεια καί ἡ καθιέρωση τῆς νεας κοινῆς δίνει μοναδικὴ εὐκαιρία νὰ συγχρονισωμε καί τὴν ὀρθογραφία της καὶ αὐτὴ πρέπει νὰ κριθῆ στὸν 20ὸν αἰῶνα σύμφωνα μέ τίς πραγματικές πολλαπλές ἀνάγκες τῆς σημερινῆς ζωης καὶ τὶς ἀξιώσεις που ἔχομε ἀπὸ τὴ γλωσσα μας στὸν ἐκπολιτισμὸ παράγοντα τῆς Ἀνατολῆς... Μέσα στὴν ἐξέλιξη αὐτὴ ἡ τύχη τῆς καθαρευουσας θ' ἀκολουθήση ἀνάλογο δρόμο μέ κεῖνον πού ἀκολούθησαν στὴ μεσαιωνικὴ Εὐρώπη τὰ λατινικὰ, ὅταν ἄρχισαν νὰ ἐπικρατοῦν οἱ ἐθνικές γλῶσσες».

Οὐσιαστικὴ παράλειψη θὰ ἦταν, καὶ λάθος ἀσυγχώρητο, στὸ τέλος τῆς πορείας μας, νὰ ξεχάσουμε τὸν περίφημο Σολωμικὸ «Διάλογο».

«Ποιητὴς: Δέν ὑποφέρουσαι πλέον!... Ἐσύ ὁμιλεῖς γιὰ ἐλευθερία; ἐσύ, ὁποῦ ἔχεις ἀλυσωμένο τὸν νοῦν σου ἀπὸ ὅσες περισπωμένες ἐγράφηκαν ἀπὸ τὴν ἐφεύρεση τῆς ὀρθογραφίας ἕως τώρα, ἐσύ ὁμιλεῖς γιὰ ἐλευθερία;..»

Ὁ μεγάλος ποιητὴς, ὅσο ψηλὰ καί νὰ στέκεται, δέ θὰ μπορέση τελικὰ ν' ἀπαλλαγῆ κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὰ σημάδια αὐτά. Καὶ θὰ τούς στείλη, πικρὸ χαιρετισμό:

«Ποιητὴς: Χαίρετε, λοιπὸν, θεῖοι τόνοι, ὀξεῖες, βαρεῖες, περισπωμένες! Χαίρετε, ψιλές, δασεῖες, στιγμές, ἐρωτηματικές, χαίρετε!

Ὁ κόσμος τρέμει τὴ δύναμή σας, καί οὐδέ ποιητὴς, οὐδέ λογοφιλόσοφος ἠμπορεῖ νὰ γράψη λέξη, χωρὶς πρῶτα νὰ σᾶς ὑποταχθῆ.

Ἐσεῖς ἐμπνεύσετε, πρὶν γενῆτε, τὸν Ὅμηρο, ὅταν ἐτραγουδοῦσε τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσσεια, τούς Ὕμνους, καί ὁ λαός τῆς Ἑλλάδας τὸν ἐπερικύκλωνε καί τὸν ἐκαταλάβαινε., Ἐσεῖς ἐμπνεύσετε τὸν Δάντη, ὅταν ἐτραγουδοῦσε τὸν Οὐγκολίνο, μέ μιά, δύναμη, ποῦ δέν βρίσκω παρόμοιαν εἰς ὅλη τὴν ποίηση τῶν παλαιῶν ἐσεῖς τὸν Σαίξπηρ, ὅταν ἐπαράσταινε τὸν Λήρ, τὸν Ἀμλετέ τὸν Ὀθέλλο, τὸν Μάκβεθ καί ἀνατρίχιαζεν ὅλος ὁ κόσμος τῆς Ἀγγλίας ἐσεῖς τὸν Γκαῖτε ἐσεῖς τὸν Πίνδαρο, ὅ που ἦταν στενοχωρημένος ἀπὸ τούς σοφολογιωτατους τοῦ καιροῦ του νὰ τούς κράζη κοράκους. Κοράκοι, ὅλοι κοράκοι ἀληθινοί, καὶ χειρότεροι ἀπὸ τὸν κόρακα ὅπου ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν Κιβωτὸ καὶ ἐθρεφόταν ἀπὸ τὰ λείψανα, ὅπου εἶχεν ἀφήσει ὁ Κατακλυσμὸς τοῦ Κόσμου».

Τελειώνοντας θὰ θέλαμε γιὰ λίγο νὰ περιπλανηθοῦμε στοὺς ἀνοιχτούς δρόμους, καί τὰ μονοπάτια τῆς ὀρθογραφίας μέσα στὸν Εὐρωπαϊκὸ χῶρο. Θὰ θέλαμε, νὰ δοῦμε μέ γυμνὸ μάτι πῶς ἀντιμετωπίζεται ἐκεῖ ρεαλιστικὰ τὸ πρόβλημα σήμερα. Γιατὶ κι' ἐκεῖ ἴδιες καί χειρότερες δυσκολίες παρουσιάζονται. Εἶναι γενικὸ τὸ αἴτημα γιὰ μιὰ ἀναθεώρηση κι' ἁπλοποίηση μέ βάση τὴ φωνητικὴ. Δυστυχῶς ὁ χρόνος πού κατὰ τὸ μεγάλο ποιητὴ εἶναι:

Γέρων φθονερὸς
καί τῶν ἔργων ἐχθρὸς

δέν μᾶς ἄφησε νὰ τελειώσουμε. Κι' ἔτσι ἔμειναν χειρόγραφα καί βιβλιογραφίες χωρὶς νὰ μποροῦν ν' ἀπολογηθοῦν. Χωρίς νὰ λέμε μεγάλα λόγια, ἄς ἐλπίσουμε στὸ μέλλον, κι' ἄς θυμηθοῦμε τὰ λόγια τοῦ Ἴσο κράτη:

«Τὰς ἐπιδόσεις ἴσμεν γιγνομένας καὶ τῶν τεχνῶν καί τῶν ἄλλων ἁπάντων οὐ διὰ τούς ἐμμένοντας τοῖς καθεστῶσιν ἀλλὰ διὰ τούς ἐπανορθοῦντας καί τολμῶντας ἀεὶ τι κινεῖν τῶν μὴ καλῶς ἐχόντων».

Γ. Π. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΥΠΑΙΘΡΟΥ

Τοῦ κ. Τ. ΣΟΥΒΑΛΙΩΤΗ

ΕΠΙΣΚΕΥΗ ΟΔΟΥ

Ὑπὸ τοῦ ἁρμοδου ὑπουργείου ἀπεφασίσθη ἡ διάθεσις 500 χιλ. διὰ τὴν ἐπισκευὴν τῆς ὁδοῦ Μαζαρακίου —111. Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἐπισκευὴ, ἤ τὸ ἐν λόγῳ ποσὸν νὰ αὐξηθῆ, ἢ ἡ αὐστηρότης τοῦ κράτους. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει, θὰ προστεθῆ ἕνα ἀκόμη ψεύτικο ἔργον εἰς τὰ τέσσα τὰ ὁποῖα ἔχουν κατασκευασθῆ.

Η ΑΣΦΑΛΙΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ

Ἀνεγράφη εἰς τὸν τύπον,ὅτι ὁ νόμος περὶ ἀγροτικῆς ἀσφαλίσεως τῶν ἀγροτῶν, θὰ ὑποστῆ ὡρισμένας βελτιώσεις. Ποῖαι εἶναι αἱ προβλεπόμεναι βελτιώσεις; Ἰδού: Θὰ αὐξηθοῦν οἱ μισθοὶ τῶν ἰατρῶν. Καὶ ἡ ὑπόλοιπος κατάστασις τῶν ἰατρείων; Ἁπλῶς θὰ συνεχισθῆ...

ΕΝΑ ΑΙΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΤΑΡΑΚΤΗ

Ὁ φιλοπρόοδος κάτοικος τοῦ χωρίου Καταρράκτη κ. Γ. Γκίνης, διατελέσας καὶ πρόεδρος αὐτοῦ καὶ ἤδη προοριζόμενος διὰ τὴν θέσιν τοῦ γραμματέως, μᾶς ἐζήτησε νὰ γραψωμεν διὰ τὸ ἀκόλουθον ζήτημα τῆς κοινότητός του: Τὸ τμῆμα ἐκεῖνο τῆς ὁδοῦ Πατρῶν —Καλαβρύτων, τὸ ὁποῖον διέρχεται ἐκ τοῦ Καταρράκτη, παραμένει εἰς τὴν ἀρχικήν του κατάστασιν, μὴ ἐπισκευασθὲν εἰσέτι. Ἐρωτῶμεν: Ἔχει μή πως λησμονηθῆ;

Ο ΣΙΤΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΤΑΣ

Ὡς γνωστὸν καθ' ἕκαστον ἔτος, διατίθεται ἐπὶ πιστώσει ὡρισμένη ποσότης σίτου ὑπὲρ τῶν ἐχόντων ἀνάγκην ἀγροτῶν. Ἡ ποιότης ὅμως τοῦ χορηγηθέντος τὸ παρελθὸν ἔτος σίτου, ἦτο πανθομολογουμένως κακὴ, οἱ πλεῖστοι δὲ τὸ διέθεσαν διὰ τὰ ζῶα των. Τὸ γράφομεν αὐτὸ διὰ νὰ γνωρίζουν οἱ ἁρμόδιοι ὅτι καὶ οἱ ἀγρόται διαφέρουν τῶν ζώων καὶ μόνον τὸν καλὸν σῖτον κρατοῦν διὰ τοὺς ἑαυτούς των.

ΑΙ ΛΑΙΚΑΙ ΑΓΟΡΑΙ

Ὁ φίλος τῆς στήλης καὶ συνεργάτης τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος» κ. Θ. Ἀνδρευτσόπουλος, δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν γράφοντα, θίγει ἕνα σπουδαιότατον ζήτημα, διὰ τὴν τύχην τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων κατὰ τὴν πώλησίν των, ἤτοι τὰς λαϊκὰς ἀγορᾶς. Προτείνει τὴν συγκρότησιν μιᾶς ἐπιτροπῆς ἐξ ἀγροτῶν καὶ ἁρμοδίων ὀργάνων ἔργον τῆς ὁποίας θὰ εἶναι ὁ καθορισμὸς καὶ ἡ αὐστηρὰ παρακολούθησις τῶν τιμῶν ἐκείνων τῶν προϊόντων, τὰ ὁποῖα προσφέρονται εἰς τὴν κατανάλωσιν διὰ μέσου αὐτοῦ τοῦ τρόπου. Υἱοθετοῦντες ταύτην, παρακαλοῦμεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἁρμοδίους, νὰ τὴν μελετήσουν ἐξ ὅλων τῶν πλευρῶν.

ΤΑΚΗΣ ΣΟΥΒΑΛΙΩΤΗΣ

«Ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος ἀπόκτημα διά τὴν πόλιν»
ΝΕΟΝ ΜΑΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΕΝΤΕΛΩΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΗΡΧΙΣΕΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΠΑΤΡΑΣ

Πολυτελῆ, ἄνετα καὶ πολιτισμένα διαμερίσματα, δι' ὅλας τάς ἐπιτόκους. Πλούσιος καὶ ἄρτιος ἐπιστημονικός ἐξοπλισμός μέ ὅλα τά σύγχρονα ὄργανα τῆς Μαιευτικῆς

Νέον πολύτιμον ἀπόκτημα διὰ τὴν πόλιν μας ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως τὸ νέον πρότυπον Μαιευτήριον «Ο ΑΓΙΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ», ἡ λειτουργία τοῦ ὁποίου ἤρχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος εἰς τὸ ἀνακαινισθὲν λαμπρὸν κτίριον τῆς πρώην Κλινικῆς Λάζαρη, Ἁγ. Γεωργίου 104.

Ἱδρυτὴς του εἶναι ὁ ἐξαίρετος καὶ σεμνὸς ἐπιστήμων ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ—ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ κ. Γεώργιος Μάλλιος ὅστις ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν διετέλεσεν ἰατρὸς εἰς τὰ μεγάλα Μαιευτικὰ Ἱδρύματα «ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ» καὶ «ΕΛΕΝΑΣ» Ἀθηνῶν.

Τὸ νέον Μαιευτήριον ἐγκατεστημένον εἰς τὸ εἰδικῶς διαρρυθμισθὲν κτίριον παρέχει ὅλας ἐν γένει τὰς ἀνέσεις καὶ ἀπαιτήσεις τῆς ἀποστολῆς του ὡς ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΟΥ Νοσηλευτικοῦ Ἱδρύματος καὶ προωρίσται νὰ ἐπιτελέση πραγματικὸν ἐπιστημονικὸν κέντρον διὰ τὸ ὁποῖον θὰ σεμνύνεται ὁλόκληρος ἡ πόλις καὶ ἡ περιοχή. Ἐπίσης διαθέτει διαρρυθμισμένα δωμάτια μὲ πλήρη καὶ σύγχρονον ἐπιστημονικὸν ἐξοπλισμὸ καταταγμένα εἰς Κατηγορίας ΛΟΥΞ Α' Β' καὶ Γ' καὶ τὰ ὁποῖα ἐξασφαλίζουν χωρίς καμμίαν ἐπὶ πλέον οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν, παραμονὴν ἄνετον, — ἀξιοπρεπῆ καὶ πολιτισμένην ἀπὸ ἐπιστημονικῆς δὲ πλευρᾶς ἀπολύτως ἐξασφαλισμένην.

Εἰς ἅπαντα ἀνεξαιρέτως τὰ διαμερίσματα ὑπάρχουν μεγαφωνικαὶ ἐγκαταστάσεις, καὶ τηλεφωνικαὶ συσκευαί διὰ τὴν μετὰ τῆς πόλεως ὡς καὶ ἐντὸς τοῦ Μαιευτηρίου ἐπικοινωνίαν, ὡς ἐπίσης καὶ φωτοκώδωνες διὰ τὴν κλῆσιν τοῦ νοσηλευτικοῦ προσωπικοῦ, — ἕως ἀκριβῶς συμβαίνει μόνον μὲ τὰ τελειότερον ὠργανωμένα νοσηλευτικὰ ἱδρύματα τοῦ κόσμου.

Μὲ ἰδιαιτέραν φροντίδα καὶ μὲ πολυτελῆ ἐπίπλωσιν κατασκευασμένα καὶ διακεκοσμημένα εἶναι τὰ δωμάτια Λούξ ποὺ θεωροῦνται ἀπὸ τὰ καλύτερα διατιθέμενα εἰς νοσηλευτικὰ Ἱδρύματα. Εἰς ὁλόκληρον τὴν χώραν.

Ὁ Ἐπιστημονικὸς ἐξοπλισμὸς εἰδικῶς τόσον εἰς τὰς αἰθούσας τῶν ἰατρικῶν ἐξετάσεων, ὅσον καὶ εἰς τὰς τοιαύτας τῶν τοκετῶν καὶ παρακολουθήσεως ὡς καὶ καὶ τοῦ χειρουργείου εἶναι ἄρτιος, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἐντελῶς σύγχρονον χειρουργικὸν ὑλικὸν μὲ ὑδραυλικὴν χειρουργικὴν τράπεζαν, λυχνίαν τελευταίου τύπου ἠλεκτρικὴν πιεσόμετρον, συσκευὴν παροχῆς ὀξυγόνου, ὡς καὶ εἰδικὸν μηχάνημα ἀποστειρώσεως τοῦ ὅλου χειρουργικοῦ χώρου, κατὰ τρόπον δημιουργοῦντα καὶ δηδικαιολογημένως τὸ αἴσθημα καὶ τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς εὐεξίας ποὺ εἶναι τόσον πελύτιμα διὰ τὰς ἐπιτόκους.

Τὸ νέον Μαιευτήριον εἶναι ἐπίσης ἐφωδισμένον μὲ θερμοκοιτίδας, τελευταίου τύπου διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν προβλημάτων προώρων τοκετῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀντιμετώπισις παντὸς προβλήματος ἢ ἀνάγκης συνδεσμένη μὲ τούς τοκετούς καὶ ἐν συνεχείᾳ μὲ τὴν ὑγείαν καὶ τῶν βρεφῶν καὶ τῶν μητέρων.

Τέλος τὸ Μαιευτήριον «Ἅγιος Ἐλευθέριος» χάρις εἰς τὸν προαναφερθέντα πλήρη ἐπιστημονικὸν του ἐξοπλισμὸν καὶ χάρις εἰς τὴν κατάρτισιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ του προσωπικοῦ φιλοδοξεῖ νὰ ἀποτελέση ἕνα πραγματικὸν Ἵδρυμα εἰς τὸ ὁποῖον οἱ πάντες θὰ τυγχάνουν ἀπολύτου καὶ πολιτισμένης ἐξυπηρετήσεως. Ἤδη οἱ πρῶτοι πολυπληθεῖς ἐπισκέπται του ἐκφράζονται μὲ σεβασμὸν καὶ θαυμασμὸν διὰ τὸν ἄξιον ἐπιστήμονα μαιευτήρα κ. Γ. ΜΑΛΛΙΟΝ καὶ διὰ τὴν πελύτιμον μαιευτικὴν κλινικήν του.

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ
ΝΙΚ. ΑΘ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΤΡΕΩΣ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ 297Α = ΤΗΛ. 35-51
ΠΑΤΡΑΙ

ΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΑ
ΣΙΔΗΡΩΤΗΡΙΑ
ΒΑΦΕΙΑ
Ἀφαράμηλον
ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ
ΤΗΛΕΦ. 38 — 90

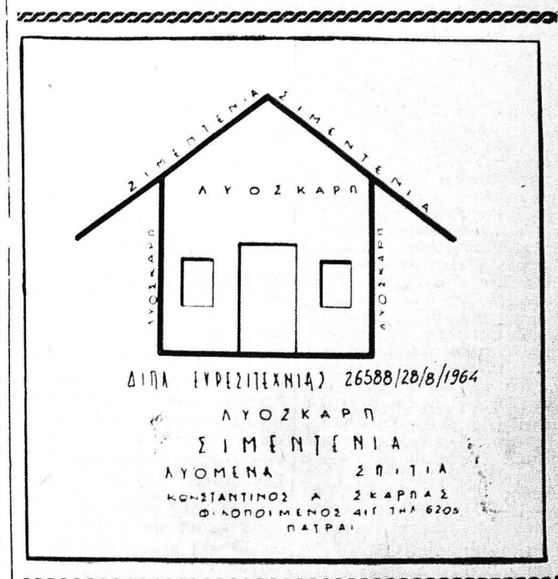

ΕΙΔΗΣΕΙΣ • ΣΧΟΛΙΑ • ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Γράμματα ἀπό τήν Ἀθήνα

ΑΘΗΝΑΙ. (Ἰδιαιτέρα ἀντάπόκρισις). Βουλευτὴς τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τοῦ ἀνενδότου ἀγῶνος, ὁ κ. Ἀθ. Ρουσόπουλος,καθηγητὴς τοῦ Πολυτεχνείου, ἐξαπέλυσε πρωτοφανοῦς βιαιότητος ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς Κυβερνήσεως, εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ὁ κ. Ρουσσόπουλος ἐχαρακτήρισε τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου «γραμματεῖς καὶ φαρισαίους», ἐτόνισεν ὅτι ἡ κυβερνητικὴ παράταξις «ἀσχολεῖται διαρκῶς ἐ γελοῖα πράγματα» καὶ προσέθεσεν ὅτι «ὅλοι μεταξὺ τους μαλώνουν, ὑπουργός μὲ ὑπουργόν, βουλευτὴς μὲ βουλευτὴν, ἐνῷ ἡ Ἑλλάς χάνεται» Ὁ κ. Ρουσόπουλος ἐν συνεχείᾳ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς βουλευτάς τῆς ΕΚ, εἶπεν ὅτι «σκοτώνονται μεταξύ τους ποιὸς θὰ πάρη ὑπουργεῖον» καί ὅτι «εἶναι φίλαρχοι», ὅπως οἱ ἅγιοι.

Κατέληξε δὲ ὡς ἑξῆς, προειδοποιήσας ὅτι «αὐτὴ ἡ Βουλὴ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἡ τελευταία»:

—Ἔτσι ὅπως πᾶμε, θὰ περάσωμε ἀπό τὸν κομμουνισμό. Θὰ περάσωμε ἀπό καυδιανὰ δίκρανα. Θὰ χάσετε τὰ κεφάλια σας δίκαιοι μετ' ἀδίκων!

Μεταξὺ τῶν πολιτικῶν κύκλων ἐσχολιάσθη ὅτι εἰς τὴν ἀνοικτὴν ἐπίθεσιν τοῦ κ. Ρουσ